

Ninn-Hansen: Den konservative folketingsgruppe kan som tidligere år tage ombudsmandens beretning til efterretning. Vi har glædet os over det arbejde, der gøres i ombudsmandsinstitutionen, et arbejde, vi ser på med tilfredshed og tillid.

Det er jo hele udvalget, der indstiller ombudsmandens beretning til den folketingsbeslutning, der er aftrykt i betænkningen; udvalget gør det uden bemærkninger fra nogen side, og dermed er vi jo heldigvis ude over det, der fremkom oplysninger om, at i hvert fald et enkelt medlem ikke kunne tage én af konklusionerne i beretningen til efterretning. Det er hele udvalget, der står bag betænkningen.

Den sag, som jeg her henviste til, er den, der er rejst af dr. med. Mogens Milfeldt, og den er omtalt i beretningen siderne 129-140. Da sagen er afsluttet foreløbigt hos ombudsmanden, og da der har kunnet være visse eftervirkninger af den, der har interesse, skal jeg blot henvise til et enkelt punkt i konklusionen — det står side 136 nederst — hvori der står følgende:

„Denne afgørelse om ikke at ansætte Dem kan jeg ikke anse for rimelig, idet intet af de forhold, som direktoratet har henvist til, herunder indholdet af Deres skrivelser af 4. og 14. juni 1963 — være sig isoleret bedømt eller bedømt som en helhed — kunne berettiggte direktoratet til at ændre dets oprindelige indstilling om, at De skulle have stillingen.“

Konklusionen indeholder desuden en kritik rettet imod direktøren for statshospitalerne. Men det afgørende er, at ombudsmanden her har givet en kritik medhold på det væsentlige punkt, og det fremgår af denne konklusion, at dr. med. Mogens Milfeldt burde have haft den pågældende overlægestilling.

Når der fremkommer en kritik af denne karakter, rejser der sig 2 spørgsmål. Det ene er, hvad man kan og skal gøre for at undgå gentagelser, derunder om der kan og bør gøres ansvar gældende over for de pågældende inden for administrationen, der har været medvirkende til at fremkalde disse fejl, der er gået ud over en ansøger.

Jeg har forstået, at der er fremkommet en yderligere klage til ombudsmanden vedrørende denne sag, at der altså kan være tale om videregående undersøgelser, og derfor

skal jeg ikke i dag anmode den højtærede indenrigsminister om at udtale sig om, hvorvidt der vil blive gjort et ansvar gældende i denne sag.

Det andet spørgsmål, der rejser sig, er, hvordan man kan søge at råde bod på de uretfærdigheder, der her er begået mod dr. med. Mogens Milfeldt, og gøre det på den måde, at han kan blive placeret enten i den stilling, han burde have haft, eller i en anden tilsvarende overlægestilling.

Vi har anset det for så vigtigt at få undersøgt, om der er en sådan mulighed for at gøre en uret god igen eller i hvert fald forsøge at gøre en uret god igen, at vi har anmodet om drøftelse af dette i ombudsmandsudvalget. Den højtærede indenrigsminister har været til stede, og jeg takker ministeren for den redegørelse, han ved flere møder har givet. Det er mit indtryk, at det er den højtærede ministers opfattelse i denne sag, at han vil søge at placere dr. med. Mogens Milfeldt i en stilling; der kunne dog — forstod jeg — ikke være tale om at placere dr. med. Mogens Milfeldt i den overlægestilling i Nykøbing Sjælland, han ikke fik, men burde have haft. Der har været andre overlægestillinger ledige; dr. med. Mogens Milfeldt fik heller ikke nogen af dem, men jeg håber, at den højtærede indenrigsminister fortsat vil søge at placere dr. Milfeldt i en stilling svarende til den, han ikke fik, og jeg har det håb, at det må lykkes for den højtærede indenrigsminister snarest muligt at placere ham i en sådan overlægestilling.

Johan Asmussen: Der er næppe nogen institution inden for vort statsretlige system, der er omgivet af en mere grundlæggende og almen respekt og tillid end netop folketingets ombudsmand, og det gælder både institutionen som sådan og personen, professor Stephan Hurwitz, med tanke på den måde, hvorpå han har formået at lægge linjerne for denne meget betydningsfulde nydannelse inden for hele vort system. I betragtning heraf har det undret mig lidt at se, at folketingets interesse i forbindelse med den årlige beretning fra ombudsmanden ikke rigtig står mål med den betydning, som institutionen og dens virksomhed og den årlige beretnings indhold har.

Jeg er ikke blind for, at den omstændig-